

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 549/2017
14.06.2017. године.
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драгиша Шћекић, адвокат из ..., против туженог „ББ“, ... – ..., кога заступа Мила Симић, адвокат из ..., ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 557/16 од 23.08.2016. године, у седници одржаној 14.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 557/16 од 23.08.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 309/13 од 06.09.2015. године, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је поништено решење број ... од 04.04.2013. године, туженог предузећа за спољну и унутрашњу трговину и превоз путника „ББ“, о отказу уговора о раду као незаконито, па је обавезан тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима (став први изреке). Обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 202.500,00 динара (став други изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 557/16 од 23.08.2016. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка у износу од по 33.000,00 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је, благовремено, изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14 - у даљем тексту: ЗПП), па је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Неосновано ревидент указује да је пред другостепеним судом учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП у вези са чланом 3. став 1. ЗПП. Наиме, супротно тврдњи ревидента, изрека којом се обавезује тужени да тужиоца врати у процес рада распоређивањем на послове који одговарају његовој стручној спреми и радном искуству не представља прекорачење тужбеног захтева јер се тужбени захтев односи на обавезу враћања на рад.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту возач аутобуса. Решењем туженог број ... од 04.04.2013. године, тужиоцу је отказан уговор о раду 05.04.2013. године по законском основу из члана 179. тач. 2. и 3. Закона о раду (повреда радне обавезе прописане одредбом члана 62. став 1. алинеја 3. и 15. Правилника о раду туженог и члана 13. став 1. тач. 3. и 4. и став 2. алинеја 1, 8. и 9. уговора о раду од 15.04.2011. године и непоштовање радне дисциплине прописане чланом 2. став 2. тачка 16. Кодекса понашања код туженог). Тужиоцу се оспореним решењем ставља на терет да је дана 26.02.2013. године решењем Министарства унутрашњих послова Полицијске управе ..., Одељење саобраћајне полиције, Одсека за вођење прекршајног поступка УПП од 26.02.2013. године, кажњен новчаном казном у износу од 60.000,00 динара и обавезан да плати трошкове поступка у износу од 1.000,00 динара, због тога што је, у периоду од 12.04.2012. до 16.04.2012. године, пропустио да продужи важење возачке дозволе која је истекла 11.04.2012. године, па је у наведеном периоду обављао послове возача аутобуса са истеклим важењем возачке дозволе, на који начин је туженом намерно причинио штету у назначеном износу. Оспореном решењу је претходило упозорење туженог број ... од 06.03.2013. године, у коме је наведен основ за давање отказа, чињенице и докази који указују на то да су се стекли услови за отказ уговора о раду, на које наводе из упозорења се тужилац изјаснио дана 20.03.2013. године. За чињеницу да тужилац није продужио важење возачке дозволе, а да је упркос томе наставио да обавља послове возача аутобуса у периоду од 12.04.2012. до 16.04.2012. године, тужени је сазнао 27.06.2012. године, када је у просторијама предузећа извршена контрола тахографских уложака и путних налога од стране саобраћајне полиције ПУ

Првостепени суд је, на основу овако утврђеног чињеничног стања, усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио решење туженог као незаконито, са образложењем да тужени није у смислу одредбе члана 184. став 1. Закона о раду могао да да отказ уговора о раду у вези са чланом 179. став 1, 2, 3, 5. и 6. истог закона јер су протекли рокови (субјективни рок и објективни рок застарелости) у којим је тужени могао да откаже уговор о раду.

Жалбени суд је, одлучујући о жалби туженог, прихватио становиште првостепеног суда.

По налажењу Врховног касационог суда, правилно је становиште нижестепених судова.

Одредбом члана 184. став 1. Закона о раду, („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05 и 54/09), прописано је, између осталог, да отказ уговора о раду из члана 179. тач. 2. и 3. истог закона, послодавац може дати запосленом у року од три месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Током поступка је несумњиво утврђено да је тужени за радње тужиоца које су представљале основ за давање отказа сазнао 27.06.2012. године, а оспорено решење о отказу уговора о раду донео је 04.04.2013. године.

У конкретном случају, правилно су нижестепени судови закључили да је 28.09.2012. године протекао субјективни рок од три месеца у коме је тужени сходно одредби члана 184. став 1. Закона о раду тужиоцу могао дати отказ уговора о раду. Наведени рок је преклузиван, а његовим протеком, наступила је застарелост повреде радне обавезе и непоштовања радне дисциплине због којих је тужиоцу отказан уговор о раду, па су стога исправно поступили нижестепени судови када су оспорено решење поништили као незаконито.

Неосновано се ревизијом указује да је оспорено решење донето пре наступања застарелости покретања и вођења поступка за давање отказа тужиоцу, будући да је тужени за штету коју му је својим радњама тужилац причинио сазнао дана 08.03.2013. године, када је платио новчану казну одређену решењем Министарства унутрашњих послова.

Новчана казна представља само последицу радње коју је тужилац предузео у периоду од 12.04.2012. до 16.04.2012. године и која представља основ за давање отказа, те као таква није од утицаја на наступање и рачунање рока застарелости отказног разлога. За наступање и рачунање рока засарелости меродавно је једино време када је радња, која представља повреду радне обавезе или непоштовање радне дисциплине, предузета или када је запослени био дужан да је предузме, без обзира када је последица таквих радњи наступила.

Ревизијским наводима није доведена у сумњу правилност и законитост побијане пресуде. Наводи ревизије су већ истицани у спроведеном поступку и, по оцени Врховног касационог суда, детаљно и правилно су оцењени у побијаној одлуци.

Имајући у виду све наведено, Врховни касациони суд је одбио као неосновану ревизију туженог и одлучио као у изреци, на основу члана 414. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић